

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **nezl. X,**
                              nar. X,
                              bytem X,

zastoupen matkou: V. P., státní příslušnice Ruska,
bytem X,

v řízení zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
sídlem Praha 3, Baranova 1026/33

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
                              sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č.j. MV-146695-5/SO-2018,

t a k t o :

- I.   **Žaloba se zamítá.**
- II.   **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2018, č. j. OAM-9870-16/TP-2018, kterým bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písmeno c) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR.
2. Žalobce vytýká žalovanému, že zastavil řízení s odůvodněním, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území, ač k tomu nebyl oprávněn, tj. že žádost podal později než v zákonné šedesátidenní lhůtě po svém narození, ač neexistovaly důvody na jeho vůli nezávislé dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce v první řadě namítá existenci důvodů na jeho vůli nezávislých s ohledem na ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Poukazuje na to, že matka žalobce se již v průběhu šedesátidenní lhůty od narození pokoušela získat pro žalobce cestovní doklad Ruské federace, to se jí podařilo 11. 7. 2018 a žádost byla podána ve lhůtě tří pracovních dnů od získání cestovního dokladu, totiž dne 16. 7. 2018. Pokud správní orgány uvedly, že žalobce měl podat žádost v zákonem stanovené lhůtě i bez povinných náležitostí, k jejichž doložení by byl později vyzván, s tímto závěrem se žalobce neztotožňuje, neboť postup považuje za nepřiměřený z hlediska hodnot demokratického právního státu a že byl povinen v souladu s ustanovením § 169r odst. 4 písmeno a) žádost podat na úředním tiskopisu, na kterém je v kolonce č. 21 a 22 požadováno vyplnění čísla cestovního dokladu a rovněž doby platnosti cestovního dokladu. Cestovní doklad je tedy nejen předpokladem pro podání žádosti, nýbrž též osvědčením o tom, jakou státní příslušnost nově narozený cizinec vůbec má. Bez ujasnění si státní příslušnosti žadatele nelze žádost k pobytu na území ČR podávat. Dále pak uvedl, že judikatura citovaná žalovaným je nepřiléhavá.
4. S ohledem na uvedené považuje žalobce závěr žalovaného o tom, že uváděné důvody nebyly důvody dle § 88 odst. 4 zákona za přinejmenším předčasný, neboť tyto nebyly blíže zkoumány. Samotné zdůvodnění, tj. že chybějící náležitost k žádosti nemůže být nikdy za žádných okolností důvodem pro postup dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nemůže obstát.
5. V druhé žalobní námitce žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a brání žalobci ve výkonu jeho práva na přístup k soudní ochraně. Odkázal přitom na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 41/17 a zdůraznil, že rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práv na přístup k soudní ochraně a na ochranu soukromého a rodinného života. Při tom porovnává svou situaci s ustanovením § 169r odst. 1 písmeno c) s již zrušeným ustanovením § 169r odst. 1 písmeno j) zákona o pobytu cizinců a zdůrazňuje, že důvodem zastavení řízení v jeho věci bylo, že měl žádost podat v době, kdy nebyl oprávněn pobývat na území. Žalobce zejména tedy namítá, že mu žalovaný svým rozhodnutím upřel základní právo na to, aby byla jeho věc projednána v meritu, aby mohl uplatnit své právo na přístup k soudní ochraně a také své právo na soukromý a rodinný život. Dává na zvážení, aby soud předložil ustanovení § 88 odst. 3 ve spojení s § 169r odst. 1 písmeno c) Ústavnímu soudu, případně zvolil ústavně konformní výklad výše uvedených ustanovení ZPC.
6. Žalobce dále namítá nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí, neboť napadené usnesení hodnocení přiměřenosti dopadu zcela postrádalo. Nesouhlasí s názorem, že v případě, kdy je řízení zastaveno, nemá správní orgán povinnost hodnotit přiměřenost

dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadu totiž plyne i z ústavních principů, ze správního řádu a i z mezinárodně právních závazků, tedy z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článku 3 Úmluvy o právech dítěte. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015-42. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života, namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Znovu odkázal na nález Ústavního soudu s tím, že zastavením řízení se žadatel zbavuje možnosti svůj pobyt v ČR legalizovat a být na území ČR v kontaktu se svým rodinným příslušníkem.

Pro posouzení přiměřenosti je dle žalobce irelevantní i závěr správního orgánu o tom, že žalobce má jiné možnosti, jak legálně setrvat na území ČR. Správní orgán by dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-46, měl hodnotit i reálnost získání takového jiného pobytového oprávnění. To však žalovaný neučinil. Již napadeným rozhodnutím totiž došlo k zásahu do soukromého a rodinného života cizince. I v tomto případě setrval na svém názoru, že ustanovení, ze kterého správní orgán vychází, nemělo být aplikováno pro svou protiústavnost. Je-li správný jeho názor o nutnosti zohlednit jeho individuální situaci, měl být vyzván k tomu, aby se mohl k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí vyjádřit.

7. V další námitce žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s principem právní jistoty žalobce, když nejprve zjišťoval, zda jsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písmeno d) zákona, následně však již žádné dokazování neprováděl a řízení zastavil s poukazem, že žalobce nebyl oprávněn podanou žádost podat. Žalovaný se s touto nesrovnatelností v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Uvedeným postupem žalovaný nechránil zájmy účastníka řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
9. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce dne 16. 7. 2018 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. V příloze k podané žádosti uvedl, že se na území narodil matce, která má povolení k trvalému pobytu a vyjádřil se k důvodům, které mu znemožnily podat žádost dříve, tedy že mu byl až dne 11. 7. 2018 předán cestovní doklad, který je dle § 89 povinnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Přitom zdůraznil, že matka se kvůli novému systému elektronického objednávání nemohla objednat na velvyslanectví dříve a na velvyslanectví se dostala až dne 29. 5. 2018, kdy získala potvrzení o tom, že je žalobce ruským občanem, ale nemohla podat žádost o vydání cestovního dokladu. To jí bylo umožněno až 27. 6. 2018.
11. Dne 14. 8. 2018 byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žádosti, k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území spolu s poučením o následcích nevyhovění této výzvě. Na výzvu žalobce reagoval dne 24. 9. 2018 a požadované doklady předložil. Žalobce byl znovu vyzván dne 26. 9. 2018, zda žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písmeno d) anebo § 66 odst. 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců.

12. Na to reagoval žalobce prostřednictvím svého právního zástupce a sdělil, že žádost podává jak dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona, tak i dle § 66 odst. 1 písmeno d) zákona, tak i dle § 66 odst. 1 písmeno a) a b) téhož zákona.
13. Dne 2. 11. 2018 vydalo Ministerstvo rozhodnutí, kterým zahájené řízení zastavilo podle § 169r odst. 1 písmeno c) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník řízení podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území, ač k tomu není oprávněn. Ministerstvo se nejprve vyjádřilo k důvodům, pro které žalobce uvedl, že nebylo možné podat uvedenou žádost ve lhůtě a uvedlo, že důvody uvedené žalobcem nelze podřadit pod kategorii „důvody na vůli cizince nezávislé“. Zmocněný zástupce totiž neuvedl žádné objektivní důvody, například důvody zdravotní, které by zákonnému zástupci účastníka bránily v podání žádost v zákonné lhůtě. Zdůraznilo také, že zákonný zástupce žalobce měl možnost podat žádost ve stanovené lhůtě, a to i bez povinných náležitostí, k jejichž dosažení by byl správním orgánem vyzván. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32, lze dovodit, že skutečnost, že účastník ve lhůtě pro podání žádosti nedisponuje povinnou náležitostí žádosti, nelze považovat za důvody na vůli nezávislé, neboť je možné i podání pouze blanketní žádosti. Dále se pak správní orgán vyjádřil k důvodům, pro které neaplikoval ustanovení § 41 správního řádu. Závěrem se pak vyjádřil i k dalším důvodům, které uvedl zákonný zmocněnec žalobce jako důvody podání žádosti, tedy k ustanovení § 66 odst. 1 písmeno a), § 66 odst. 1 písmeno b) a ustanovení § 66 odst. 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců. K tomu odkázal na ustanovení § 69 odst. 1, § 69 odst. 2, § 69 odst. 4 a odst. 6 a konstatoval, že jelikož je účastník řízení dítě narozené na území, nepobýval v době podání žádosti o trvalý pobyt na území na základě žádného z možných povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců, tj. buď bez víza, na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu nebo na základě výjezdního příkazu, jak je uvedeno v ustanovení § 69 zákona a z tohoto důvodu se jedná v případě účastníka řízení o neoprávněně podanou žádost.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil, přičemž vytkl nutnost posuzování dopadu přiměřenosti přijatého usnesení do poměru žalobce na základě ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Odkázal také na rozsudek ESLP z 8. 11. 2016 El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost 56971/17, bod 46 a 47, podle kterého jsou rozhodnutí vnitrostátního orgánu nezákonná i tehdy, pokud neobsahují posouzení protichůdných zájmů. Zhodnotit je tak třeba vždy otázku, které prostředí je pro výchovu dítěte a jeho život příznivější a zda je v jeho zájmu opustit Českou republiku a vycestovat do Ruska. K tomu přistupuje nemožnost vycestování v případě žalobce, neboť v zemi původu rodina nemá zajištěno vhodné ekonomické zázemí, což ohrožuje rodinu jako celek, zvláště když matka z důvodu péče o dítě nemůže pracovat a v zemi původu by nebyla schopna zajistit rodině dostatečné zázemí.
15. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když se plně ztotožnil s právním názorem uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí. Přitom odkázal na ustanovení § 44 odst. 1 a 45 odst. 2 správního řádu ohledně odstraňování nedostatku náležitostí žádosti. Znovu zdůraznil, že žádost mohla být podána, a to i za předpokladu, že nebudou přiloženy veškeré náležitosti žádosti. Ztotožnil se i se závěrem Ministerstva o neaplikovatelnosti ustanovení § 41 správního řádu. Aplikace institutu navrácení v předešlý stav zakotveného v ustanovení §

41 je při rozhodování o žádostech cizinců o povolení k trvalému pobytu vyloučena, a to vzhledem k existenci speciální úpravy obsažené v ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Závěrem se pak vyjádřil k tomu, že nebylo nutno v případě zastavení řízení zkoumat dopad tohoto rozhodnutí do života cizince. Poukázal také na to, že z tvrzení žalobce nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu jakkoli dovodit. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016, který se k této problematice vyjadřuje.

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce podal dne 16. 7. 2018 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. Jako důvod uvedl, že se na území ČR narodil matce, která má povolení k trvalému pobytu.
18. Řízení o žádosti bylo zastaveno s odkazem na ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se usnesením zastaví také řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
19. Podle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
20. Matka žalobce, která v době podání žádosti měla na území ČR povolen trvalý pobyt, podala žádost s odkazem na ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývá pro zákonného zástupce narozeného cizince, pobývá-li na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, povinnost v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
21. Odstavec 4 tohoto ustanovení pak řeší situaci, kdy je žádost podána po uplynutí 60 denní lhůty stanovené v odstavci 1, která se dle tohoto ustanovení považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pomínou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
22. Mezi účastníky není sporné, že matka žalobce podala za žalobce předmětnou žádost až po uplynutí zákonem stanovené 60 denní lhůty, tedy lhůtu k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu stanovenou v § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zmeškala. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se narodil dne 31.3.2018, takže poslední den lhůty, ve kterém byl zákonný zástupce žalobce podle § 88 odst. 3 citovaného zákona povinen žádost o povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR podat, připadl na 30.5.2008. Žádost podaná u správního orgánu dne 16.7.2018, byla tedy evidentně podána v době, kdy již k tomuto úkonu zákonný zástupce žalobce nebyl oprávněn.

23. Matka žalobce si této skutečnosti, tj. zmeškání lhůty k podání předmětné žádosti, byla vědoma, neboť již v příloze k žádosti byl uveden důvod, který žalobci znemožnil podat žádost o trvalý pobyt dříve. Tímto důvodem, který žalobce považuje za důvod na jeho vůli nezávislý, byla skutečnost, že se matce žalobce podařilo získat cestovní doklad Ruské federace až dne 11. 7. 2018, a proto žádost podala ve lhůtě tří pracovních dnů od získání cestovního dokladu, tedy dne 16. 7. 2018.
24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2013, č.j. 6 As 62/2013 – 32, vyplývá závěr, že za překážku na vůli cizince nezávislou nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k pobytu.
25. Pokud žalobce považuje závěr žalovaného o tom, že uváděné důvody nebyly důvody dle § 88 odst. 4 zákona za přinejmenším předčasné, neboť tyto nebyly blíže zkoumány, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Z obou napadených rozhodnutí je totiž patrné, že se správní orgány posouzením žalobcem tvrzeného důvodu z hlediska toho, zda je na něj možné nahlížet jako na důvod na vůli cizince nezávislý, velmi podrobně zabývaly. Ani soud nepovažuje uvedený důvod za objektivní důvod, který by mohl matce žalobce zabránit v podání žádosti. Takovým důvodem by mohly být např. zásadní zdravotní obtíže zákonného zástupce cizince. Žádné takové objektivní důvody, které by zákonnému zástupci účastníka bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, ale žalobce v podané žádosti ani v průběhu správního řízení neuvedl. Soud považuje za správný závěr žalovaného, že zákonný zástupce žalobce měl možnost podat žádost ve stanovené lhůtě, a to i bez povinných náležitostí, neboť je možné o vydání pobytového oprávnění požádat i pouze blanketní žádostí, na základě které je řízení zahájeno a žadatel je následně k doložení příslušných náležitostí správním orgánem vyzván. Na situaci, kdy žadatel podá žádost, která neobsahuje veškeré náležitosti, pamatuje i správní řád v ustanovení § 45 odst. 1, kde je výslovně uvedeno, že *„nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit“*.
26. Právě podle tohoto ustanovení postupují správní orgány za situace, kdy podaná žádost není úplná. Soud tedy nevidí důvod, a ani žalobce žádný takový netvrdí, proč by právě v případě žalobce nebylo možné podat žádost bez doložení cestovního dokladu. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že zákonný zástupce žalobce mohl podat žádost ve stanovené lhůtě, i když neměl shromážděné všechny podklady, není tento závěr vůbec v rozporu se zákonem, když naopak ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu tento postup výslovně upravuje.
27. Pro úplnost soud uvádí, že ani žalobcova žádost, kterou jeho zákonný zástupce podal až po uplynutí lhůty, a o které žalobce tvrdí, že jí nemohl podat dříve, neboť neměl shromážděné všechny podklady, nebyla úplná, neboť žalobce nedoložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V této situaci správní orgán postupoval přesně tak, tak jak uvedl v napadeném rozhodnutí, tedy žalobce vyzval k doložení chybějícího dokladu. Soud nemá proto důvod pochybovat o tom, že by správní orgán postupoval stejným způsobem i v případě, že by žalobce žádost podal bez přiloženého cestovního dokladu žalobce. Žalobce ani sám v podané žalobě neuvádí žádný konkrétní argument nasvědčující tomu, že by správní orgán měl v případě nedoložení cestovního dokladu postupovat odlišně.

28. Na základě výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že důvod uvedený v žádosti skutečně nelze posoudit jako důvod na vůli cizince nezávislý, neboť neexistence cestovního dokladu žalobce nemohla zabránit podání této žádosti. Rodiče žalobce jako jeho zákonní zástupci možnost žádost podat ve stanovené lhůtě měli a to, že tuto možnost nevyužili, nelze považovat za důvod na jejich vůli nezávislý, neboť to byli pouze oni, kdo rozhodl o tom, že žádost podají až po uplynutí lhůty s tímto dokladem. Soud považuje za nutné zdůraznit, že pokud byly zákonem stanoveny podmínky pro podání žádosti, bylo na rodičích žalobce, aby tyto podmínky dodrželi. Pokud tak neučinili, nelze jejich odpovědnost přenášet na stát.
29. Důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku, ve které žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 41/17 namítá, že mu byl odepřen přístup k soudní ochraně. Soud považuje za nutné uvést, že argumentace žalobce tímto nálezem je vzhledem k předmětu projednávané věci zcela nepřipadná. Žalobce sice odkazuje na to, že Ústavní soud zrušil ustanovení § 169r odst. 1 písmeno j) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže „*cizinec, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana České republiky nebo k trvalému pobytu podle hlavy IVa v době, kdy podle tohoto zákona není oprávněn pobývat na území, nebo v době platnosti výjezdního příkazu; to neplatí, pokud je žádost podána v době platnosti výjezdního příkazu vydaného poté, co cizinci uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany, nebo poté, co se svým prohlášením vzdal azylu*“. Závěry Ústavního soudu tak míří na zcela jinou situaci. Z citovaného nálezu Ústavního soudu je patrné, že Ústavní soud otázku přístupu k soudu řešil za situace, kdy došlo k zastavení řízení na základě ukončení detence a kdy tedy v důsledku zastavení řízení neměl soud možnost meritorně přezkoumat zákonnost detence žadatele, přičemž zdůraznil, že samotné omezení (zbavení) osobní svobody, je principiálně natolik citelným zásahem do tělesné a duševní integrity, že přezkum zákonnosti takového omezení musí být v úplnosti proveden. Taková situace ale v případě žalobce nenastala, a proto soud nespatřuje důvod, pro který by nemohl žalovaný ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na projednávanou věc aplikovat a řízení zastavit. Vzhledem k tomu, že jak soud již výše uvedl, zákonný zástupce žalobce o své vlastní vůli podal žádost až po uplynutí zákonné lhůty, správní orgán prvního stupně neměl jinou možnost, než řízení podle tohoto ustanovení zastavit.
30. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí ministerstva zcela postrádá hodnocení přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal a připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Tato povinnost se podle konstantní judikatury správních soudů nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení

řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupný na www.nssoud.cz).

31. Vzhledem k tomu, že byly naplněny důvody pro zastavení řízení, není správní orgán o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Za této situace správnímu orgánu nevznikl prostor pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ke shodnému závěru dospěl nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18.9.2018, č.j. 8 Azs 163/2018–50. Pokud se tedy ministerstvo otázkou dopadů svého rozhodnutí do poměrů žalobce nezabývalo, byl jeho postup zcela legitimní.
32. Soud považuje v této souvislosti za nutné uvést, že pokud by přistoupil na úvahu žalobce o povinnosti správních orgánů zabývat se dopadem procesního rozhodnutí o zastavení řízení do poměrů žadatele, mohla by např. vzniknout absurdní situace, kdy by správní orgán v případě nezletilého žalobce nemohl řízení zastavit nikdy. Je totiž všeobecně známou skutečností, že nezletilé dítě musí vyrůstat s rodiči. Správní orgán by pak nemohl z důvodu nepřiměřenosti vydat rozhodnutí o zastavení řízení ani v případě, že by nezletilý žalobce podal pouze blanketní žádost, ke které by nedoložil vůbec žádné doklady, což by ale zcela popíralo smysl zákona.
33. Žalobce sice také namítl, že měl být vyzván k tomu, aby se mohl k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí vyjádřit. Tuto námitku však vázal na to, že by soud dospěl k závěru, že správní orgány měly zohlednit jeho individuální situaci. K tomuto závěru ale soud, jak vyplývá z bodů 30. a 31. tohoto rozsudku, nedospěl, a proto se námitkou porušení ustanovení § 36 ve vztahu k podané žádosti nezabýval.
34. Pouze pro úplnost soud uvádí, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, které upravuje možnost účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, se vztahuje pouze k rozhodnutí meritorní povahy, což jednoznačně vyplývá přímo z textu ustanovení správního řádu, neboť výslovně pojednává o rozhodnutí *ve věci*. Smyslem posuzovaného ustanovení je dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům, jež jsou základem pro vydání konečného meritorního rozhodnutí. Pokud je napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu, jímž se zastavuje řízení, jedná se o rozhodnutí procesní povahy a správnímu orgánu povinnost vyzvat žalobce, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí, nevzniká.
35. V další námitce žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s principem právní jistoty žalobce, když nejprve zjišťoval, zda jsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písmeno d) zákona, následně však již žádné dokazování neprováděl a řízení zastavil s poukazem, že žalobce nebyl oprávněn podanou žádost podat.
36. K této námitce soud uvádí, že princip právní jistoty v tomto případě nemohl být postupem žalovaného narušen, neboť žalobce, resp. jeho zákonný zástupce, si musel být vědom toho, že žádost podal po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Nemohl tedy vůbec vycházet z předpokladu, že je jeho žádost perfektní. Pokud správní orgán nejprve vyzval žalobce k odstranění vad, nelze v tomto jeho postupu spatřovat porušení zákona. Jedná se pouze o nesrovnalost, která nemohla mít na zákonnost vydaného rozhodnutí o zastavení řízení žádný vliv.
37. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2020

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **nezletilý A. S. P.,**

nar. ...,

bytem v ČR, X

zastoupen matkou: V. P., státní příslušnice Ruska,

bytem v ČR, X,

v řízení zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,

sídlem Praha 3, Baranova 1026/33

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**

sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č. j. MV-146695-5/SO-2018

t a k t o :

V **rozsudku** č.j. 11 A 22/2019 – 47 **se opravuje datum** vyhotovení rozsudku tak, že namísto uvedeného „ 12. prosince 2020“ se zapisuje správné „ **12. prosince 2019**“

O d ů v o d n ě n í :

Uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl podanou žalobu proti označenému rozhodnutí žalovaného.

Soud v souladu s ustanovením § 64 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) rozhodl dle ustanovení § 164 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) o opravě zřejmé nesprávnosti tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení.

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2020

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.